

Wzorzec FCI nr 223/21.10.2009

OWCZAREK HOLENDERSKI (FCI 223)

KRAJ POCHODZENIA: Holandia

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEJ WERSJI WZORCA: 28.07. 2009

KLASYFIKACJA FCI: Grupa I Psy pasterskie i zaganiające.
Sekcja 1 Psy pasterskie.
Bez prób pracy.

UŻYTKOWOŚĆ: Pies owczarski i do towarzystwa.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY: Niegdyś owczarek holenderski był wiejskim psem owczarskim. Holandia od dawna była krajem o rozwiniętej kulturze rolnej, w tym hodowli owiec. Psy pilnować miały, by owce nie wchodziły w szkodę, i zaganiały je na pastwiska, na targi i do portów.

Ponadto wyganiały kury z przydomowych ogródków i spędzały krowy do udoju, a potem ciągnęły wózki z mlekiem. Były też stróżami, dającymi znać, że do gospodarstwa zbliża się ktoś obcy. Na początku XX wieku liczba owiec znacznie się zmniejszyła, ale rozmaite uzdolnienia owczarków holenderskich pozwoliło na wchodzące w modę szkolenie ich na psy policyjne, ratownicze i przewodników niewidomych. Niemniej jednak cechy psa owczarskiego zachowały one do dzisiaj. Pierwszy wzorzec rasy pochodzi z 12 czerwca 1898 roku.

WRAŻENIE OGÓLNE: Średniej wielkości i wagi, proporcjonalny, dobrze umięśniony pies o mocnej, harmonijnej budowie, inteligentnym wyrazie i żywym temperamencie. Wyróżnia się trzy odmiany sierści: krótką, długą i szorstką.

WAŻNE PROPORCJE: Długość tułowia od stawu barkowego do guza siedzeniowego jest większa od wysokości w kłębie w stosunku mniej więcej 10 do 9, co jest właściwe dla psa poruszającego się kłusem. Długość kufy do długości mózgoczaszki 1 do 1.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT: Oddany i godny zaufania, zawsze czujny, aktywny, niezależny, wytrwały i inteligentny, karny, o temperamencie

prawdziwego owczarka. Pracuje chętnie z właścicielem, ale i samodzielnie potrafi Radzić sobie z różnymi zadaniami.

GŁOWA: Proporcjonalna do tułowia. Oglądana z góry i z profili raczej długa, bez zmarszczek, sucha, o płaskich policzkach i słabo zaznaczonych kościach policzkowych. U psów szorstkowłosych sierść nadaje jej wygląd bardziej kanciasty, ale jest to tylko złudzenie.

MÓZGOCZASZKA:

Czaszka: Płaska.

Stop: Niewielki, ale wyraźny.

TRZEWIOCZASZKA:

Kufa: Nieco dłuższa od mózgoczaszki, o prostym profilu, równoległym do górnej linii czaszki.

Nos: Czarny.

Wargi: Przylegające, dobrze pigmentowane.

Uzębienie: Zęby mocne i równomiernie rozstawione. Zgryz nożycowy, uzębienie pełne.

Uszy: Średniej wielkości. Gdy pies jest czymś zainteresowany, niesione wysoko i skierowane do przodu.

Oczy: Ciemne, średniej wielkości, kształtu migdała, nieco skośne. Ani okrągłe, ani wylupaste.

SZYJA: Nie powinna być zbyt krótka. Jest sucha, bez podgardla, płynnie przechodzi w tułów.

TUŁÓW: Mocny, ale nie ciężki.

Linia górna: Szyja płynnie przechodzi w grzbiet i noszona jest naturalnie.

Grzbiet: Prosty i mocny.

Lędźwie: Mocne, nie długie ani wąskie.

Zad: Nie może być całkiem krótki, ani zbyt spadzisty.

Linia dolna i brzuch: Lekko podciągnięte.

Klatka piersiowa: Głęboka i dostatecznie długa, nie za wąska, żebra lekko wysklepione.

Przedpiersie: Dość wyraźne.

OGON: W spoczynku zwisa prosto, lub jest lekko wygięty, sięga stawu skokowego. W ruchu ładnie wzniesiony, nie zakręcony do góry ani na bok.

KOŃCZYNY

KOŃCZYNY PRZEDNIE: Mocne, dobrze umięśnione, dostatecznie długie, o mocnym, ale nie za ciężkim kośćcu. Zasadniczo proste, tylko śródreżce trochę nachylone.

Łopatki: Skośnie ustawione łopatki mocno przylegają do klatki piersiowej.

Ramię : Długości mniej więcej takiej, jak łopatka, dobrze kątowne.

Łokcie: Przylegające.

Łapa: Owalna, wysklepiona, zwarta. Pazury czarne, opuszki sprężyste, ciemne.

KOŃCZYNY TYLNE: Mocne, dobrze umięśnione, o mocnym, ale nie za ciężkim kośćcu, umiarkowanie kątowne.

Udo i podudzie: Jednakowej długości.

Staw skokowy: Na linii poprowadzonej od guza siedzeniowego do podłoża.

Wilcze pazury: Nie występują.

Łapa: Owalna, wysklepiona, zwarta. Pazury czarne, opuszki sprężyste, ciemne.

CHODY: Owczarek holenderski porusza się swobodnym, elastycznym kłusem, o nieprzesadnie długim kroku.

SZATA

SIERŚĆ:

Krótką: Sierść na całym ciele dość twarda, nie za krótka, z wełnistym podszerstkiem. Wyraźny kołnierz na szyi, portki i szczotka na ogonie.

Długa: Sierść na całym ciele długa, prosta i przylegająca, w dotyku szorstka, bez fal czy loków, z wełnistym podszerstkiem. Na głowie, uszach, łapach i tylnych nogach poniżej stawu skokowego krótka i gęsta. Na tylnych krawędziach nóg przednich wyraźne frędzle, coraz krótsze ku dołowi. Ogon obficie i równomiernie owłosiony. Na uszach włos nie powinien być długi.

Szorstka: Sierść na całym ciele gęsta, twarda, szorstka i zmierzwiona, z gęstym, wełnistym podszerstkiem na całym ciele z wyjątkiem głowy, powinna być zwarta. Wargi porośnięte dłuższym, nastroszonym włosem, tworzącym wąsy i brodę. Brwi twarde i krzaczaste, rozdzielone, wyraźne, ale nie za długie.

Sierść na czaszce i policzkach krótsza, nadaje głowie kanciasty wygląd. Ogon mocno owłosiony. Pożądane wyraźne portki. Pręgowanie na włosie okrywowym nie tak wyraźne, jak u psów krótkowłosych i długowłosych.

MAŚĆ: Pręgowana, na tle złotym (od jasnopiaskowego do kasztanowego) lub srebrnym, wyraźna na całym ciele, szyi, ogonie i portkach. Niepożądane bardzo gęste pręgowanie, pożądana czarna maska.

WIELKOŚĆ:

Wysokość w kłębie: Psy : 57 – 62 cm
Suki: 55 – 60 cm

WADY:

Wszelkie odchylenia od podanego wzorca powinny być uznawane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia i wpływu na zdrowie i dobrostan psa.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- agresja lub wyraźna lękliwość
- niedostatki typu
- Każdy pies, wykazujący wady budowy lub zaburzenia charakteru, powinien być zdyskwalifikowany.

N.B. Samce mieć muszą dwa normalnie rozwinięte jądra, w pełni wyczuwalne w mosznie.